

na obmezenou dobu (20—26 let) (taxy na zřizování pivovarů, lihovarů, výroben medoviny, roční dávky z výčepů), dílem důkladnými pokutami propinačními, konečně státními přírážkami (v Haliči 1,000.000 zl., v Bukovině ročně 100.000 zl.; § 2 lit. b) zák. z r. 1888 č. 95 ř. z.). Kdežto zákon moravský a slezský zrušily právo propinační ihned, potvrati má dle zákona bukovinského a haličského výhradnost práva ku výčepnictví až do konce r. 1910, a výkon práva tohoto přešel od 31. prosince 1889 na obě tyto země.

Ku správě tohoto časově prodlouženého práva, jakož i ku vyřízení výkupu zřízeny jsou v obou zemích zvláštní úřady státní (c. k. ředitelstva fondů propinačních) až do r. 1910, pokud se týká, až do r. 1911.

Po skončení těchto výkupů propinačních práv má někdejší právo propinační jen potud ještě význam, že dle cit. zákonů přísluší držitelům předmětů, s nimiž kdysi spojeno bylo právo propinační, právo ku výčepnictví jakožto právo reální.

Propuštění z moci otcovské viz Ascendenti, Otcovství, Poručenství.
Prorogace viz Příslušnost soudní.

Prostituce.

I. Pojem:

»Prostituce« odvozuje se z latinského »pro« a »statuere« t. j. »nabízet se«, »poddávati se« a zabírá tedy všechny formy nemanželského pohlavního obcování, kdežto pravidelně označuje se prostituce jen jako smilstvo po živnostensku provozované, pokud se týká, poddání se ženy k ukojení pohlavního chtíče po živnostensku provozované. Rozumí se tedy prostitucí v širším slova smyslu nemanželské poddání se ženy k určenému účelu, i když se tím nezamýšlí a nemá docíliti nijakého zisku.

II. Dějiny prostituce:

Co do vzniku prostituce lze říci, že prostituce je tak stará, jako pokolení lidské vůbec. Jeť sociálním zlem, které bylo u všech národů bez výjimky a i podnes ještě trvá. Vývoji prostituce záhy již napomáhaly vnější okolnosti, jmenovitě polygamie a otroctví od nejstarších dob panující. Z Babylonu rozšířilo se zlo toto po celé Přední Asii, po Řecku a konečně po Itálii provázeno jsou všude bezuzdnými výstřednostmi. Pohostinnost starých národů nespátkovala nic nedovoleného v tom, poskytl-li hostitel hosti svému manželku.

U Řeků nabyla prostituce záhy zákonné formy; směla však býti provozována jediné otrokyněmi a dopustila-li se prostituce žena svobodná, snížena na otrokyni.

I v Římě trpěna byla v době republiky prostituce a podrobena doзору aedilů, kteří vedli seznamy a dozor měli nad hampejzy (bordely). Když se zánikem říše římské počala se prostituce rozvíjeti měrou povážlivou, pokoušeli se někteří císařové ji potlačiti. Mocně se rozšiřující křesťanství zdárně působilo proti prostituci; leč příkázání církve o absolutní čistotě mravů a i hrozba těžkými církevními tresty nebyly s to, aby podvrátily živnostensky provozovanou prostituci, takže již první císařové byli donuceni ji trpěti. I Karel Veliký ukládal přísné tresty na prostituci, leč ani jemu se nepodařilo ji potlačiti, a taktéž bezvýsledně pracovali všichni pozdější vládcové.

Ve středověku nabyla prostituce neobyčejného rozsahu ve střední Evropě podporována jsouc ovšem četnými válkami (křížovými výpravami).